

[Viggo Starcke.]

det er aktuelt ude i folket og aviserne skriver derom. Det er den højtærede justitsministers formodede andel i den højtærede finansministers planer om nu at udbygge toldloven med en lov om offentlig befamling. Hele dette spørgsmål om kropsvisitation har kastet et latterligt skær ind over hele told- og restriktionsrummelen herhjemme. Det bliver interessant at se, hvordan dette høje ting vil stille sig, hvis finansministeren virkelig kommer med et lovforslag om at lægge en legal basis for denne infame behandling af mennesker. At man har foretaget disse kropsvisitationer uden lovhjæmmel, burde i virkeligheden have juridiske og parlamentariske følger overfor dem, der har tilladt det. Jeg ved ikke, om den høje regering kan erindre et eksempel fra i fjor, som aviserne fremdrog, om tre kvinder, der var blevet kropsvisiteret og var blevet gynækologisk eksploreret med samme gummihandske. Det er ganske „lækre“ forhold, og hvis man i tidligere tider havde povet at byde voksne og frie mennesker en sådan behandling, kan jeg godt forstå, om de havde svaret med et sabelhug i ansigtet i stedet for at finde sig i den vanærende behandling.

Imidlertid, hvis nu dette ting vil stå fast på, at man ikke vil forandre tingenes lovlige tilstand, ikke give nogen lovhjæmmel for kropsvisitation. — og jeg håber, at folketinget vil stå fast herved —, og hvis også generaldirektør Korst vil stå fast — ifølge aviserne har han jo udtalt, at han vil trække toldbetjentene væk, hvis han ikke får en lovlig tilladelse til at lade kropsvisitationer foregå —, ja, så har vi dog for første gang i lang tid mulighed for virkelig at få frihandel indført i Danmark! Og skulle vi lade den chance gå fra os? Var det ikke en opgave for det høje ministerium at tænke det lidt nærmere igennem?

Hvis man endelig vil gå til en lovfæstelse af denne fremgangsmåde, synes jeg, man må anlægge mindst lige så strenge synspunkter, som man anlægger over for fængslinger og anholdelser. Der må være tungtvejende, skellige grunde for et sådant indgreb, eventuelt må der foreligge en retskendelse, og under ingen omstændigheder må det være toldvæsenet, hvem det overlades at befamle folk. Og i virkeligheden er hele denne undersøgelse jo illusorisk, for de mennesker, der vil udsmugle de store Værdier, skal nok finde udvej derfor. Tænk på, hvor udmærket det gik, dengang de strenge og nøjeseende tyskere var her i landet. Tror man så ikke, det kan foregå den dag i dag?

Men jeg kan ikke tænke mig, at den højtærede justitsminister virkelig vil vove at assistere finansministeren ved at beordre politiet til uden lovhjæmmel at støtte en fremgangsmåde, som er ulovlig, som er anstødelig, som er uanstændig, som er ydmygende. Var det ikke en meget bedre politik at koncentrere sin opmærksomhed på at indrette erhvervsforholdene og handelsforsyningerne her i landet således, at folk ofrede 25 øre på en sporravnstur ind til forretningskvartererne for at handle i de danske butikker, i stedet for at de ofrer 10-20-30-100 gange mere på at rejse over til Sverige, og ofrer en eller flere dage, så at hele den energi og den tid, som går tabt, sandsynligvis ville have været tilstrækkelig til at producere de pågældende Varer. Det er, som om den høje regering fører sin egen jerntæppepolitik, idet den har indrettet forholdene således, at man ikke engang må have lov at tage ud af landet.

Jeg vil gerne lige takke den højtærede udenrigsminister i nogle få ord for hans redagørelse, som jeg imidlertid godt kunne have ønsket havde været lidt mere oplysende — der var for mange almindeligheder deri —, selv om jeg vil indrømme, at det er sarte emner for et lille folk at diskutere offentligt.

Videre vil jeg gerne have lov til at fremføre nogle få bemærkninger overfor det radikale venstre, som i den senere tid har vist retsforbundet en smigrende opmærksomhed. I dag står der i dagbladet „Politiken“ en ledende artikel, hvori man angriber retsforbundet for den stilling, vi tog til det lovforslag, som blev behandlet i går om tilskud og alt det med forbrugerpriserne og pristalshusholdning. Herom siger „Politiken“, at hvis man havde fulgt retsforbundet, ville det have medført,

„at pristalshusholdningen, mand, kone og 2 børn, ville have fået en merudgift på 216 kr. 54 øre om året“, og så tilføjer „Politiken“:

„og enhver familie her i landet ville have fået en merudgift på lidt mere eller lidt mindre, de fleste mere“.

Det må åbenbart betyde, at det radikale venstre, „Politiken“, har fundet en politik, som overgår baron Münchhausens, hvis de kan gennemføre sådanne ordninger, som er til fordel for enhver familie her i landet, sådan at det ser ud, som om staten kan blive ved med at yde tilskud til alle, uden at den er nødt til at tage pengene dertil ind nogen steder. Det er dog en ganske mærkværdig overtro, en ganske mærkværdig forestilling, at staten har noget at give, som den ikke har taget i forvejen, så meget mere som en